

ARAMIZDA

Marianne Musgrove

Çevirmen: Zeynep Tür

MUNDI
ÇOCUK

MARIANNE MUSGROVE

ARAMIZDA

Mundi Çocuk

Aramızda, Marianne Musgrove
İngilizce aslından çeviren: Zeynep Tür
Don't Breathe a Word

© 2009, Marianne Musgrove
İllüstrasyonlar © 2008, Cheryl Orsini
© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

İlk olarak Random House Australia Children's tarafından yayımlanmıştır. Bu eser, Penguin Random House Australia Pty Ltd ile AnatoliaLit Telif ve Tercümanlık Hiz. Ltd. Şti. aracılığıyla yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2024, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Sevinç Sanem Erzurumlu
Düzeltili: Mert Tokur
Kapak uygulama ve mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No: 15 Kat: 3-38
Bakırköy, İstanbul
Sertifika No: 48745

ISBN 978-625-6377-74-5

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

MARIANNE MUSGROVE

ARAMIZDA

İngilizce aslından çeviren

Zeynep Tür

MUNDI
ÇOCUK

MARIANNE MUSGROVE, on yaşındayken Sinbad Yazılabilecek En Acayip Hikâyeler Ödülü'nü kazandığında ilk başarısını tattı. Lisedeyken En Az Değişen Saç Modeli Ödülü'nü kazandı ve 2008'de ilk romanı *Endişe Ağacı*, Avustralya Aile Terapistleri Çocuk Edebiyatı Ödülü'ne layık görüldü. Ayrıca 2007 Ulusal Çocuk Barış Edebiyatı Ödülü de dahil olmak üzere üç ödül için kısa listeye kaldı. İkinci kitabı *Lucy the Good* 2008 yılında yayımlandı. O zamandan beri ara sıra saç modelini değiştirdi.

ZEYNEP TÜR, Galatasaray Lisesi ve İstanbul Bilgi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Bilgi Üniversitesi Kültürel İncelemeler Bölümü'nde yüksek lisans eğitimi aldı. 2006'dan beri editörlük ve çevirmenlik yapıyor.

Anneme, Babama, Michelle ve Eliza-Jade'e

Başlangıç

Tahlia kimseye bir şey anlatmamamız gerektiğini söyledi. Asla.

Ne Annie'ye ne Mahesh'e ne Mahesh'in annesine ne doktora ne de öğretmenime bir şey söyleyebilirdik. Lydia'ya bile söyleyemezdik.

“Özellikle de Lydia'ya,” dedi Tahlia. “Tek kelime bile etmemelisin. Yoksa başımıza ne geleceğini biliyorsun.” Kolumdan tutup beni yatak odama sürükledi. “Şanslı kapı tokmağını al.”

Yastığımın altına uzanarak, “Emredersiniz,” diye mırıldandım. Bu, cam bir kapı tokmağıydı. Büyük bir elmas gibi görünmesini sağlayan bir sürü yüzeyi vardı. Bana şans getirdiğine inanıyordum çünkü onu bulduğum gün annemle parkta yürüyorduk. Annem hakkındaki az sayıda anımdan biriydi bu.

“Benden sonra tekrarla,” dedi Tahlia. “Ben, Mackenzie Elizabeth Carew.”

Kapı koluna tükürüp onu kalbime yasladım. “Ben, Mackenzie Elizabeth Carew.”

“Bu gece olanlar hakkında kimseye *tek bir* söz dahi etmeyeceğime yemin ederim. Devam et, Kenzie, söyle hadi.”

Söyledim.

“Gerisini de söyle.”

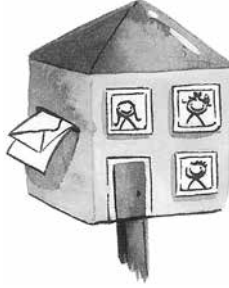
Gözlerimi kapayıp kutsal kelimeleri söyledim:

*“Burnum düşsün ve saçlarım maviye dönsün ki,
Alpaka kakasıyla dolu bir küvete düşeyim ki.”*

Tahlia başını salladı. “Şimdi oturup ciddi ciddi düşünmemiz lazım.”

Bölüm 1

Şey

İki gün önce.

“Bir şey engelliyor,” dedim ön kapıyı biraz daha iterek.
“Ağır bir şey.”

“Bırak da ben deneyeyim,” dedi Tahlia beni iterek. “Herhalde anahtarı düzgün çeviremedin.”

Gözlerimi devirerek ona denemesi için işaret ettim. Bugün huysuzluğu üzerindeydi. Daha önce, dans sınıfındaki arkadaşlarının önünde kardeş olduğumuzu söylediğim için beni azarlamıştı. Bunu bilerek yaptığımı söylemişti. Tamam, yanlışlıklaymiş gibi yapıp stüdyoya uğrayarak ona “abla” demiş olabilirim. Hem de gerçekten yüksek sesle. Her neyse, hoşuna gitse de gitmese de biz kardeştik.

Kapıyı kuvvetlice itti. “Bu çok garip,” dedi. “Gerçekten sıkışmış.”

“Söylemiştim!”

Pencereden baktım. Gördüğüm şeye hazırlıklı değildim.
“Tahlia! Bak!”

Kendi gözleriyle görmek için yanıma geldi. “Hayır!” diye bağırdı. “Çabuk! Arka tarafa gidip banyo penceresinden içeri gir.”

“Arkadan mı? Lütfen Tahlia, bunu sen yapamaz mısın? Şey’in yanından geçmem gerekecek.” Geri çekildim, onu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

“Ne şeyi?” diye sordu Tahlia. “Ah, Şey. Gözlerini falan kapatamaz mısın? Pencereden sığamayacak kadar iriyim. Kenzie lütfen, çok geç olmadan.”

Tekrar pencereden içeri baktım. “Pekâlâ,” dedim derin bir nefes alarak. “Yapacağım.”

Şey, evimizin yan tarafındaki devasa, yuvarlak su deposuydu. Suyu pek sevmezdim diyelim. En azından büyük miktarlarda suyu. Bir bardak suda sorun yoktu. Ya da damlayan bir muslukta. Baş edemediklerim, o şeyle dolu göletler, havuzlar ya da büyük tanklardı. Şanslı kapı tokmağımı cebimden çıkarıp hızlıca öptüm ve gözlerimi yerden ayırmadan kapıya doğru koştum.

İçeri girmek zor olmadı. Tahlia’nın dediği gibi, büyükbabamın güvenlik anlayışı, hırsızları birer fincan çay içip tavla oynamak için içeri davet etmekten ibaretti. Çöp kutusunun üzerine bir kova koyup üstüne bastım ve açılana kadar pencereyi sertçe ittim. İçeri girdiğimde, devrilmiş bir merdivene ve mutfak döşemesine saçılmış birkaç yiyecek kavanozuna basmamaya çalışarak koştum.

Pencereden de gördüğüm gibi, onu koridorda, yerde yattarken bulmuştum. “Korsan!” diye bağırdım. Büyükbabama

öyle derdik. Çökük bir göğsü vardı. Tıpkı batık bir hazine sandığı gibi. Korsan sandığı gibi. Anladınız mı? Sırtüstü yatıyordu, vücudu ön kapıya dayanmıştı. Kapıyı açamamamız normaldi. Yüzü benim okul üniformam kadar griydi ve altında küçük bir tepeyi andıran kırmızı bir şişlik yükselmişti. Kendimi, sanki biri kalbimi bir kovanın içine koyup derin, karanlık bir kuyuya indirmiş gibi hissettim. Bu bana küçükken olanları, hayatımın en kötü zamanlarını hatırlatmıştı.

“Ölme, ölme, ölme,” dedim. Büyükbabama bir şey olursa, Tahlia ve ben ne yapardık? Annie’ye “cips kola” diyerek biriktirdiğim yüz on dört dilek hakkım vardı. Belki artık dileklere inanmak için fazla büyüktüm. Yine de hepsini büyükbam yaşasın diye harcardım.

Nabzını yoklarken cildi bir tuhaf geldi, timsah derisi gibi ama süngerimsiydi. Sonra bir ses duydum. “Aman be,” dedi. “Ses telleriyle oynamayı bırak da şu ihtiyar delikanlıya bir rahat ver.”

“Büyükbaba! diye bağırdım. “Yaşıyorsun!”

“Evet, Kenzie, kesinlikle hayattayım. Sadece biraz kesti-riyordum.”

Pencereye vuruluyordu. Tahlia yüzünü cama yapıştırmıştı, biri mavi biri yeşil gözleri korkudan kocaman olmuştu. Ona başparmağımla her şey yolunda işareti yaptıktan sonra gidip arka kapıyı açtım.

Büyükbam yangın alarmının pilini değiştirmek için merdivene çıktığını söyledi. “Uyandıgımda yerdeydim, başım ve bacağı ağrıyordu,” dedi. “Bir kemiğimi kırmış olma ihtimalime karşı kıpırdamam gerektiğini düşündüm. Bir süre sonra biraz acıkınca buzdolabının ulaşabildiğim raflarında bulduğum her şeyi yedim. Şu kornişonlar gerçekten

çok lezzetli. Mısır turşusu da fena değil.” Büyükbabam durakladı. “Ama dürüst olmak gerekirse kızlar, kıyılmış sarmısak pek de iyi değildi.”

Güldük, kendimizi aynı anda hem rahatlamış hem hasta gibi hem de mutlu hissediyorduk.

“Koridora kadar nasıl geldin?” diye sordu Tahlia.

“Sıkıldım ve birini arasam iyi olur diye düşündüm,” dedi. “Yolda ayağım takılınca kafamı çarpıp bayılmış olmalıyım.”

Ama büyükbabam yerde sürünerek ilerlediyse nasıl takılıp düşmüş olabilirdi ki? Üstelik yangın alarmı pille çalışmıyorken neden pilleri değiştiriyordu? Büyükbabam bunu biliyordu. Alarmı elektrik tesisatına bağlayan kendisiydi. Düşmenin verdiği korku kafasını karıştırmış olmalıydı. Hepsi buydu. Başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Bölüm 2

Balon Tenisi

Büyükbabamın iyi olduğunu öğrenince ambulans yolculuğunun tadını çıkarabilmiştik. Hastanede bir ameliyat eldivenini şişirip ucuna bir düğüm attım ve büyükbabamın röntgenleri çekilirken Tahlia'yla balon tenisi oynadık. Onunla zaman geçirmek güzeldi. Dokuzuncu sınıfa başladığından beri sanki eski Tahlia'nın yerini bir uzaylı almıştı, ona Hormonlu Tahlia diyordum (tabii ki yüzüne değil). Hormonlu Tahlia çok sık dışarı çıkıyor, *süperturlatmalar* (devasa öfke krizleri) geçiriyor, gözlerinde hiçbir sorun olmamasına rağmen bir gözüne mavi diğerine yeşil lens takıyordu. Bunların kendisini gizemli gösterdiğini düşünüyordu ama sanki işe yaradıkları tek konu beni fark etmesini engellemekti.

Balon tenisi oynadıktan sonra nefes nefese büyükbabamın yatağına uzandım. Tahlia da başını yatağın diğer ucuna yaslayıp yanıma uzandı. Bedeni uzun ve inceydi. Bense kısa

boyum ve yuvarlak göbeğimle, bacaklı bir patatese benziyordum. Tahlia'nın uzun siyah saçları yastığın üzerine ipek gibi döküldü. Onun saçları her zaman söz dinlerdi. Benimse kısa kızıl saçlarım vardı, belki saçlarım da söz dinlerdi ama bir şey söyleme zahmetine giremezdim.

Tahlia balonu parmağının üzerinde dengelemeye çalıştı. "Biliyor musun, Kenz? Su tankının yanından geçmen çok havalıydı. Resmen efsaneydin."

"Öyle mi?" dedim. "Çok stresliydim."

"Ben de onu diyorum," dedi Tahlia. "Ben de stresliydim, sen de ama sen yine de cesaret edip başardın."

Gülümsedim ama sadece içimden. Tahlia'nın kendini beğenmiş biri olduğumu düşünmesini istemiyordum.

"Kenzie," dedi balonu bana atarak, "bugün dans stüdyosuna neden geldin?"

İçimi çektim. "Burası özgür bir ülke," dedim. "Buna hakkım var."

"Savunmaya geçmene gerek yok. Kızdığımdan değil. Sadece neden geldiğini merak ettim."

Tavana değdirip değdiremeyeceğimi görmek için balonu yukarı attım.

"Önemli bir şey değil," dedim.

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun."

Annie'yle kavgaya ettiğimizi ona anlatmayı çok istiyordum. Sözde en iyi arkadaşımın nasıl bundan sonra Regan ve Tegan'la oturmamızı istediğini. Bunu yapmayı hiç istemediğimi. Yani cidden Egan'larla takılmak mı? Annie gelecek yıl liseye başlayacağımız için bir gruba katılmamız gerektiğini söylemişti. Sonra da ben bunu yapmayacak olsam bile Egan'lara katılacağını eklemişti.

Tahlia'ya bunları anlatmak istiyordum ama tam o sırada bölmeye elinde resmi bir dosya taşıyan sosyal hizmet görevlisi geldi. Adının Rosie olduğunu söyledi. Saçları kızıla boyalıydı ve bunun için epey yaşlı –belki yirmi beşinde vardı– olmasına rağmen dişlerinde teller vardı. Ona diş tellerini sorduğumda, yedi kardeş olduklarını ve ailesinin sadece en büyük üç çocuğun dişlerini yaptırmaya gücünün yettiğini söyledi. En küçük dördüyse parasını kendileri ödemek, yani büyüyene kadar beklemek zorunda kalmışlardı. “En küçük çocuk olmanın güzelliklerinden biri,” dedi. “Hep kazık yersin.”

“Bir de bana sor,” dedim.

“Hey,” dedi Tahlia, bana kardeşçe bir şaplak atarak.

Rosie bize biraz mahremiyet sağlamak için perdeyi çekti. “Şekerleme?” diyerek bir paket uzattı. Ben bir tane aldım ama Tahlia almadı. Diyet yapıyordu (yine), dans gösterisi için kilo vermeye çalışıyordu. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

“Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz kızlar?” diye sordu Rosie. “Eminim okul tatilinin bu kadar dramatik bir biçimde başlayacağını tahmin etmemişsinizdir.”

“Yani...” diye söze girdim.

“Neden bilmek istiyorsun?” diye araya girdi Tahlia.

Rosie gülümsedi. “Hemşire sizin tek başınıza olduğunuzu söyledi.”

“Ben Kenzie'ye gayet iyi bakabilirim,” dedi Tahlia. “Birim için form doldurmanıza gerek yok.”

“Aslında,” dedim, “benim bakıma ihtiyacım yok. On bir yaşındayım. Zaten annemiz ve babamız öldüğünden beri vasiyiz büyükbabamız.”

Tahlia bana “kapa çeneni” der gibi baktı. Of, derdi neydi

"Ben, Mackenzie Elizabeth Carew. Bu gece olanlar hakkında kimseye tek bir söz dahi etmeyeceğime yemin ederim."

Mackenzie Elizabeth Carew, kız kardeşi Tahlia'ya bir söz veriyor. Büyükbabaları kazadan beri çok garip davranıyor ama bunu ablalarından saklamak zorundalar. Büyükbabalarıyla ilgilenirken bu büyük sırrı saklamaya çalışmak epey zor olsa da Tahlia'nın bir planı var...

Ödüllü yazar Marianne Musgrove, *Aramızda'da* aile olmanın ve beklenmedik sorumluluklar altında büyümenin zorluklarını ele alırken, Mackenzie ve Tahlia'nın duygusal hikâyesiyle okurlarını kalpleri ısıtan bir yolculuğa çıkarıyor.

MUNDI
ÇOCUK

roman

8 yaş ve üzeri

mundikitap.com

f | @ | X | mundikitap

ISBN 978-625-6-377-76-5

9 786256 377745